

Uniwersytet
ŁÓDZKI

Prof. dr hab. Maria Turowska

Profesor Maria Turowska (z domu Pawłowska) urodziła się 16 marca 1929 r. w Brześciu Kujawskim. Po wysiedleniu razem z rodziną do Generalnej Guberni kontynuowała naukę w prywatnej szkole podstawowej w Warszawie, w której w tajnym nauczaniu, do wybuchu Powstania Warszawskiego, ukończyła dugą klasę gimnazjum. Tam też wstąpiła do Szarych Szeregów i w Powstaniu Warszawskim była w Poczcie Harcerskiej przy Kwaterze Głównej Związku Harcerstwa Polskiego. Jej rodzice zginęli w Powstaniu Warszawskim, a Maria Turowska zamieszkała u swojego stryja w Zakopanem i tamże w roku 1948 uzyskała maturę.

W latach 1948–1952 studiowała chemię na Wydziale Matematyczno-Przyrodniczym Uniwersytetu Łódzkiego, a następnie rozpoczęła pracę jako asystent w Katedrze Chemii Nieorganicznej UŁ, kierowanej wówczas przez prof. Eugeniusza Michalskiego. W roku 1962 uzyskała stopień doktora za rozprawę *Pochodne akrydyny jako wskaźniki chemiluminescencyjne*. W 1972 r. za pracę pt. *Układy chemiczne generujące oscylacje elektryczne* uzyskała stopień doktora habilitowanego, a w roku 1973 – stanowisko docenta (specjalność: chemia nieorganiczna). W 1990 r. została powołana na stanowisko profesora Uniwersytetu Łódzkiego (specjalność: elektrochemia). Przeszła na emeryturę w roku 1999.

Kierunki badań prof. Marii Turowskiej koncentrowały się na wymienionych już zagadnieniach z chemii analitycznej. Prowadziła też badania elektrochemiczne granicy faz elektroda/roztwór elektrolitu, potencjału ładunku zerowego elektrod, badania adsorpcji i koadsorpcji związków i jonów oraz dotyczące ustalania wpływu rozpuszczalników i materiałów elektrodowych na kinetykę procesów elektrodowych i mechanizmów reakcji związków organicznych. Nowe układy elektrochemiczne pozwoliły na wyjaśnienie roli adsorpcji związków różnego typu w procesie oscylacji napięcia i dalej na

Uniwersytet
ŁÓDZKI

budowę oscylatora elektrochemicznego (patent PRL nr 64927 w roku 1969). Pani Profesor brała czynny udział w pracach badawczych nad rozwijaniem nowych metod i technik pomiarowych w elektrochemii oraz w zespole zajmującym się konstrukcją elektrochemicznej aparatury pomiarowej.

Dorobek naukowy prof. Marii Turowskiej obejmuje: 46 artykułów opublikowanych w Polsce, Czechosłowacji, Wielkiej Brytanii, Indiach i w czasopiśmie rosyjskojęzycznych, 54 komunikaty na konferencjach oraz zjazdach naukowych krajowych i zagranicznych, 10 opracowań dla przemysłu oraz szereg referatów naukowych na zebraniach towarzystw naukowych.

Współpraca Pani Profesor z innymi ośrodkami badawczymi objęła uniwersytety w Lublinie i Poznaniu, politechniki w Łodzi i Warszawie, Uniwersytet w Koszycach, Pavii (Włochy – *visiting prof.*), Shenyang (Chiny – *visiting prof.*), Sydney (Australia), Uniwersytet Mendelejewa (Moskwa), Technical University of Athens (Grecja), University of Porto (Portugalia – współpraca bezpośrednia), Instytut MBS w Jerozolimie (Izrael – *visiting prof.*). Była również członkiem Rady Naukowej Instytutu Technologii i Chemii Leków Akademii Medycznej w Łodzi.

W ramach pracy dydaktycznej i organizacyjnej prof. Maria Turowska napisała w latach 1989, 1993 i 1998 trzy podręczniki dydaktyczne pt. *Laboratorium analizy ilościowej* (Wydawnictwo UŁ). Była promotorem trzech prac doktorskich, kierownikiem 78 prac magisterskich i 7 licencjackich, ponadto recenzentem 18 rozpraw doktorskich.

W ramach działalności organizacyjnej Pani Profesor pełniła funkcję zastępcy Dyrektora Instytutu Chemii UŁ (1977–1980), Prodziekana Wydziału Matematyki Fizyki i Chemii UŁ (1987–1990). Następnie kierowała pracami badawczymi w odpowiednich rodzajach specjalizacji elektrochemicznej (1977–1999) i Zakładem Chemii Powierzchni UŁ (1990–1999). Była członkiem wielu Komisji Dziekańskich i Rektorskich UŁ. Brała czynny udział w działalności Polskiego Towarzystwa Chemicznego jako członek Prezydium Zarządu Głównego PTChem. (1983–1991), a później jako przewodnicząca Prezydium Oddziału PTChem. w Łodzi. Uczestniczyła w pracach PTChem. w latach 1991–2003. Przez wiele lat działała też w Łódzkim Towarzystwie Naukowym oraz w Uniwersytecie Łódzkim w Związku Nauczycielstwa Polskiego (1953–1980) i NSZZ „Solidarność” (od 1980 r.). Od roku 1980 jest członkiem Koła Szarych Szeregów przy Komendzie Łódzkiej Harcerstwa.

Warto również wspomnieć aktywność sportową Marii Turowskiej jako reprezentantki Zakopanego w pływaniu i w siatkówce. Już jako studentka Uniwersytetu Łódzkiego reprezentowała AZS w narciarstwie zjazdowym oraz AZS Łódź w siatkówce.

Uniwersytet
ŁÓDZKI

Wyniki Pani Profesor w pracy zawodowej, dydaktycznej i społecznej spotkały się z uznaniem wyrażonym w przyznanych Jej nagrodach i wyróżnieniach, którymi były: Złota Odznaka Uniwersytetu Łódzkiego (1978), Medal Uniwersytetu Łódzkiego „W Służbie Społeczeństwu i Nauce” (1978), Medal Komisji Edukacji Narodowej (1983), Złoty Krzyż Zasługi (1973), Krzyż Kawalerski Orderu Odrodzenia Polski (1984) oraz Warszawski Krzyż Powstańczy (1988). Ponadto prof. dr hab. Maria Turowska uzyskała szereg nagród naukowych i dydaktycznych Rektora UŁ oraz Nagrodę Naukową Ministra Szkolnictwa Wyższego i Edukacji, a także 7 nagród i dyplomów ZOZ ZNP przy Uniwersytecie Łódzkim.

Wart podkreślenia jest wysoki poziom merytoryczny przygotowania zajęć dydaktycznych oraz sposób prowadzenia przez Panią Profesor ćwiczeń i wykładów, a także Jej życzliwość, poczucie humoru i wszechstronna pomoc studentom. Te działania przysporzyły Jej wysokie uznanie i sympatię.

Życiorys naukowy prof. Marii Turowskiej świadczy o Jej ogromnym zaangażowaniu w badania naukowe i pracę dydaktyczną. Pomogło ono wszystkim współpracownikom w kontynuowaniu rozwoju Katedry w aspekcie badań elektrochemicznych i nowych kierunków analitycznych, zgodnie z wytycznymi pracy zaproponowanymi uprzednio przez profesorów Bogdana Jakuszewskiego i Maksymiliana Ignaczaka. Mimo przebywania na emeryturze, Pani Profesor utrzymuje stały kontakt ze swoimi byłymi współpracownikami z Katedry Chemii Ogólnej i Nieorganicznej (obecnie Chemii Nieorganicznej i Analitycznej) Wydziału Chemii UŁ.

Opracował prof. dr hab. Henryk Scholl